

Postní rozjímání 2021

Milí farníci,

pandemie COVID19 je tu stále s námi. Jsme tedy nuceni se této situaci přizpůsobit. Jak tedy budeme prožívat letošní postní dobu? Dovoluji si vám nabídnout duchovní program, který může, v rámci svých možností, realizovat každý sám. Jedná se o rozjímání vycházející ze sedmi Kristových slov na kříži. Na každý týden jedno „slovo“, počínaje pátkem po Popeleční středě a končící Velkým Pátkem.

Sedm Ježíšových slov na kříži

VYSVĚTLENÍ

Zamyšlení nad „sedmi slovy“ vyslovenými Kristem na kříži. V každém z těchto „sedmi slov“ je poukázáno na jedno z utrpení: jedno ze sedmi utrpení, která se také objevují a jsou ukřižována v našich životech. Sedm slov je závětí, shrnutím Ježíšova poslání. Pokoušíme se také my shrnout našich sedm utrpení. Sedm slov - sedm různých utrpení našeho života.

METODA

Aspoň jednou týdně, počínaje pátkem, si přečíst text zamyšlení a delší chvíli přemýšlet o tom, v jaké míře a jakým způsobem je přítomno v mém životě utrpení, o kterém je řeč. Pak se v myšlenkách postavit pod křížem našeho Pána (pokud máme doma, můžeme si také položit před sebou křížek s tělem Krista) a říci mu, co jsme si uvědomili a poprosit ho, co mi k tomu řekne on sám.

Setrvat chvíli v tichosti pod křížem, aby Pán mohl promluvit.

Modlitbu zakončit vlastními slovy, anebo slovy: „Smiluj se nade mnou Ježíši, smiluj se“.

První slovo: „OTČE, ODPUSŤ JIM, NEBOŤ NEVĚDÍ, CO ČINÍ“ (Lk 22,34)

Utrpení, které odpouští; utrpení, které rozumí.

Odpouští, protože rozumí. Nemůžeme odpustit úplně, nemůžeme odpustit do konce, pokud jsme předem nepochopili, že ten, kdo nás urazil, ve skutečnosti nevěděl, co dělá.

Je to náš upřímný soucit s ostatními, s těmi chudáky, kteří dělají zlo kvůli své slabosti, aby se bránili před nejistotou. Vybírají falešné cesty, aby obstáli před sebou na úkor ostatních.

Je to tedy zlo, které je do určité míry slepé. Můžeme tedy říci, že nevědí, co činí.

Když to pochopíme a skloníme se nad zlem, které zakoušíme, abychom ho lépe pochopili, budeme schopni odpouštět. Můžeme s Ježíšem říci: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí.“

Druhé slovo: „ŽENO, TO JE TVŮJ SYN A UČEDNÍKOVI ŘEKL: „TO JE TVÁ MATKA.“ (J 19,26-27)

Utrpení, které doprovází. Neposkytuje žádná řešení, dokonce ani žádnou úlevu, ale doprovází v tichosti ty, kteří trpí.

Mnohokrát se tváří v tvář nevysvětlitelnému utrpení cítíme bezmocní, nenacházíme řešení, nemůžeme přinést úlevu ...

Můžeme však doprovázet ... Jednoduše potichu doprovázet druhé v jejich utrpení.

Jako naše Bolestná matka na úpatí kříže, Panna velkého utrpení, Boží kotva.

Třetí slovo: „PRAVÍM TOBĚ, DNES BUDEŠ SE MNOU V RÁJI.“ (Lk 22,43)

Utrpení, které nás otevírá na ostatní. Neuzavírá nás, nekazí nás, nebouří se, ani neproklíná ...

Dva lidé na obou stranách Kristova kříže. U jednoho z nich utrpení vede k soustředění se na sebe. Druhý - otevírá se Ježíši.

Ježíš mu proto odpovídá: „Jestli jsi se mnou na kříži, budeš také se mnou v nebi. Pokud mě doprovázíš v mém umučení, budeš mě také doprovázet v mém vzkříšení.“

Křesťanské utrpení je přijatým utrpením, které nás vždy otevírá na druhé.

Čtvrté slovo: „BOŽE MŮJ, PROČ JSI MNE OPUSTIL?“ (Mt 27,45-46)

Utrpení nevysvětlené a nevysvětlitelné. Utrpení, které nás vede ke křiku: „Proč?“.

Všechna „proč?“, která zůstávají v našem životě nezodpovězena.

Zlo si nemůžeme vysvětlit. Zlo nemůžeme pochopit. Tváří v tvář zlu často nemůžeme vyslovit slovo, které by alespoň trochu vysvětlilo, nebo poskytlo řešení.

Stejně jako Ježíš cítíme nevysvětlitelné utrpení.

"Proč jsi mě opustil."

Páté slovo: „ŽÍZNÍM...“ (J 19,28-29)

Utrpení, které potřebuje ostatní. Utrpení z nedostatku lásky a přijetí.

Touha být milován. Pocit osamocení a chybějící citové blízkosti.

Utrpení touhy po pocítění a prožití lásky a něhy.

Kristus jako žíznivý chudák prosí Samaritánku: „Dej mi napít“. Sám při tom nabízí živou vodu.

Žízním být tebou milován, toužím ti svou lásku dát.

„Žízním“.

Šesté slovo: „DOKONÁNO JEST...“ (J 19,29-30)

Věrné utrpení. Malé utrpení každý den: plnění našich povinností, snaha o to být věrný.

Malé nebo velké utrpení všech křesťanů kvůli tomu, že jsou křesťany. Úsilí, námaha a únava. Utrpení způsobené snahou být křesťany.

Námaha spojená s plněním našich povinností, být odpovědný, dělat to, co jsme povinni dělat. Každý den se tak pomalu mění v řetězec malých úsilí a malých utrpení.

Je to proto, abychom mohli Kristu na konci každého dne a na konci našeho života říci: „Vše je dokonáno.“

Sedmé slovo: „OTČE, DO TVÝCH RUKOU POROUČÍM DUCHA SVÉHO“... (Lk 23,46; J 19,30)

Utrpení spojené s naší nejistotou. Nejradikálnější utrpení, protože vyjadřuje naši radikální nejistotu.

Je to pocit ztracení, pocit omezenosti, pocit člověka, který je nahý a bezbranný.

To je naše základní utrpení. Utrpení související s naší přirozeností být stvořeným. Je třeba odevzdat se stvořiteli - Otci.

Je to úplné a radikální vyprázdnění. Je to ztratit život, abych ho mohl získat. Je to uznání, že náš život má smysl pouze tehdy, když je vložen do Božích rukou.

„Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha“.